

Ps; 127:1-5. (+2b-3.)

Jutalom. Mi jut eszedbe erről a szóról? Kitétetés, elismerés, prémium. Ki ne örülne annak, ha ilyet kapna. A jutalom mögött ott van valamiféle teljesítmény is, amit észrevettek, amit elismernek, amire büszkék lehetünk. Ilyen értelemben a jutalom több, mint az ajándék, mert a jutalom következtében kicsit ki is húzhatom magam, hisz van mögötte valami érdem. Ott vagyok mögötte én. De a jutalom mögött nem csak én vagyok, hanem ott van a jutalmazó szeretete, örömszerző szándéka is. Ilyen szempontból a jutalom a megosztott bérnél is több.

Egy-egy jutalom bearanyozhatja a további életet. Bármikor eszünkbe juthat, és a nehezebb időszakokban komoly erőforrás lehet. Amikor alkalmatlannak, erőtlennek, semmire sem valónak érzem magam. Amikor nem érzem, hogy elfogadnának, tisztelnének, szeretnének, akkor a megkapott jutalom tárgyi bizonyítéka annak, hogy képes vagyok elismerést szerző dolgokra. Ebből a tudatból azért lehet erőt meríteni. Egy rendesebb jutalom pedig akkor is komoly fegyvertény lehet, ha alantas támadások érnek. Egy Nobel-díjas íróhoz már nem ér fel akárkinek a kritikája. „*Persze, persze, te is ismered a betűket, kisleírás, én meg kaptam egy Nobel-díjat*” – mondhatja. Vagy: „*Értem, hogy felkapott téged egy kis időre a politikai szél, én meg Románia hőse vagyok*” – mondhatja pl. Tőkés László, ha valamilyen nemtelen támadás éri az aktuális politikai térben.

A jutalom tehát jó dolog. Ritka is az, hogy valaki ne fogadja el. Előfordulhat ilyen is. Ez általában annak a kifejezése, hogy az ember teljes megvetéssel van a jutalmazó személye iránt. „*Tőled nem kell a jutalom. A te elismerésedre nekem nincs szükségem. Ha elfogadnám a te dicsőregeted, jutalmadat, még azt hinnék, hogy valami közöm van hozzád.*” – Talán érezzük, hogy milyen elutasító, megvető indulat lehet az ilyen mondatok mögött. A jutalmazó szándékú embert akarja megalázni az, aki nem fogadja el a jutalmat. Elég ritka az ilyen viselkedés az emberek közt, már csak azért is, mert jutalmat kapni annyira jó, hogy a legtöbben nem túl finnyásak, amikor jutalmazzák őket.

A jutalom persze felelősség is. A jutalom kétségkívül kötelez. Amikor feleséggel a „Tisztos polgár” megtisztelő címet kaptuk városunk közösségétől, akkor éreztem ezt. Volt egy pillanat, amikor belém hasított a gondolat, „*Most már akkor jónak kell lenni. Rendesen kell viselkedni.*” Aztán mondta valaki, hogy nem, ezt azért kaptuk, mert meglátásuk szerint eddig is rendesen viselkedtünk. De azért akkor is ott van a felelősség, hogy az ember a jutalmazóra sem akar szegényt hozni. Ilyen értelemben azért mégiscsak felelősség a jutalom. De azért ennek ellenére is szeretünk mi, emberek jutalmat kapni.

Felolvasott ígékben a Szentírás a gyermeket nevezi jutalomnak. Méghozzá nem is akárkitől való jutalomnak. Így olvassuk: „*az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom*”. Hogyan is értjük ezt?

Egy gyermek születése mögött van emberi teljesítmény. Egy gyermek kihordása, megszülése, világra hozása elismerést érdemlő teljesítmény. De ennél lényegesen többről is szó van. Hisz egy gyermek születése mögött, jó esetben ott van egy kimunkált, stabil, felelősségteljes szeretetkapcsolat. Egy olyan párcapcsolat, melyben a férfi és nő egymás iránti kölcsönös szeretete és tisztelete felragyogtatja a világban az Isten szeretetét. Megmutat valamit egy ilyen kimunkált kapcsolat a szerető Isten lényéből a megszülető gyermeknek is, hisz ez tulajdonképpen a szülők szép hivatása. S ha ténylegesen egy ilyen kapcsolatban születik egy gyermek, akkor a „jutalom” mögött bizony igen nagy teljesítmény van. Hiszen egy szeretetben működő kapcsolat nem a véletlen műve. Azért a felek feltehetően keményen megdolgoznak. De a gyerek világra jövétele mögött akár így, akár úgy valamennyi teljesítmény van emberi oldalról.

És ott van a gyermek születése mögött a jutalmazni akaró Isten szeretete is. S e jutalmazni akaró szeretet rendszerint nagyobb, mint az emberi érdem. Egy kicsit benne vagyunk mi is, s jellemzően büszkék is szoktunk lenni megszületett gyermekünkre (mi apák különösen, noha feleségünké azért a nagyobb érdem). De még jobban ott van a gyerekszületés mögött a szerető, életet ajándékozó, jutalmazni akaró Isten. Az Ő ajándéka, jutalma, irántunk való bizalma a gyermek fogadása, születése. Isten látja bennünk azt a jót, amit megjutalmazhat. Ő látja bennünk azt az értéket, amit érdemes továbbörökíteni. Vannak értékeid. Isten úgy lát téged, hogy egy kincs vagy. Isten egyedi kincse, melynek csillogása úgy sokszorozódhat meg, ha átöröklődik gyermekeinkre. Isten látja bennünk a jutalmazni való jót, és Istennek van bizalma bennünk arra, hogy felelősen viselkedünk megjutalmazottságunk tudatában. Az Isten bízik benned, azért bízik gyermekeket rád. Ő alkalmasnak lát arra, hogy a kapott gyermekeket szeretetben felnevelj, és rávezesd őket egy olyan útra, melyen megismerik az Ő életüket jutalmul adó Istent, aki kincsnek tekinti őket, s mely úton elérhetik az örökéletet adó Isten országát. Isten alkalmasnak lát erre, mert ő bízik benned. – De mi bizunk-e az Istenben? Ez ennek az ígének a kérdése felénk.

Bízunk-e eléggé ahhoz, hogy elhiggyük neki, hogy a gyerek valóban jutalom? Elhiggyük akkor is, amikor hisztizik, amikor ötödször felébreszt, vagy éppen kiabál és ránk vágja az ajtót. Van-e bizalmunk elhinni akkor is, hogy a gyerek jutalom, amikor arra gondolunk, hogy ha megszületik, akkor a pénzüket majd nem magunkra költhetjük mind, hanem gyermekeinknek kell majd venni pelenkát, később meg fizethetjük a tandíjat? Van-e hitünk elhinni, hogy a gyerek akkor is jutalom, ha éppen nem egészséges, és a betegágya mellett ülünk aggodalmak közepette? Van-e hitünk ahhoz, hogy amikor a gyerekek vállalására gondolunk, akkor ne a nehézség és macera jusson eszünkbe, amit a gyerekek kapcsán látunk, hanem Isten szava, ami állítja, hogy a gyermek jutalom? Jutalom, amitől nem félni kell, hanem akinek lehet örülni. Van-e bizalmad elhinni ezt?

S van-e bizalmad elhinni azt, amit Isten lát benned, amikor gyermekekkel akar megajándékozni? Elhiszed-e, amit Isten lát, hogy van benned elég erő, rátermettség, alkalmasság ahhoz, hogy a gyerekeket szépen, hitben felnevelj? Elhiszed-e Istennek, hogy képes vagy erre a feladatra? S elhiszed-e, hogy van benned olyan kincs, amelyet érdemes átörökíteni többféle változatban, több gyermekben is?

S hiszed-e azt, hogy amikor tényleg kevés lesz az erőd, akkor Isten majd nem hagy magadra? Hiszed-e azt, hogy ő kipótolja a hiányaidat, és segít? Annyi eszköze van. Annyiszor megtapasztaltuk mi is a négy gyermek mellett. Én már azt sem tudtam elképzelni, hogy egyszer lesz egy olyan autónk, amibe egy hatfős családdal beférünk. Aztán nem hogy autónk lett, hanem Isten bőségesen megadott nekünk mindent, ami a gyerekek felneveléséhez szükséges, sőt még annál többet is. De kellett ehhez is a hit. Mert Isten nem előre ad. Isten nem nyitott nekünk sem „babakötvényt”. De amikor elfogadtuk bizalommal és örömmel az ajándékait, a gyermekeinket, ő szépen megadott nekünk mindent az idejében. S a gyermekek így alkalmat adtak nekünk meglátni, hogy milyen hatalmas, milyen szerető, milyen gondoskodó és mily bőkezű az Isten. Csodás tapasztalat, de csak úgy élhettük át, hogy elfogadtuk Istentől a jutalmat.

S van-e bizalmunk elhinni Istennek, hogy az a boldog ember, aki – ahogy a zsoltár fogalmaz – ilyenekkel tölti meg a tegzét, vagy magyarul mondva, aki gyermekekkel, gyermekzsivajjal tölti meg a házát? Akinek van ehhez bizalma, az megtapasztalhatja, hogy Isten igazat mond. Mert Isten a gyermekek által nagyon-nagyon sok boldogságot ad. A kicsi baba mosolya. Soha nem hittem volna mekkora öröm, míg nem a saját gyerekemen láttam. Vagy az, ahogy kicsi kezével megfogja az ujjunkat. Én nem tudom, hogy miért akkora öröm ez, de első gyermekünk keresztpapja még a munkahelyén is egy órahosszat mesélte, amikor Luca, aki akkor pár hetes volt, úgy aludt el, hogy a keresztpapa a HVG-ből olvasott neki, ő pedig a csöpp kezével a mutató ujját megfogta. (Lehet, csak valami rendesebb újság iránti igényét jelezte, de a keresztpapa így is nagyon boldog volt.) De az a büszkeség, amit iskolás gyermekeink önállóodása, helytállása jelent. A mindenféle sikerek. Majd aztán, ha idős korunkban jönnek, és ránk nyitják az ajtót. És hozzák az unokák sokaságát. Emlékszem a nagypapámra. Nagyon öreg volt már. Mi nem voltunk nagyon sokan, mert csak heten voltunk unokák. Viszont már megjelentek a dédunokák is. A nagypapa meg már leginkább csak üldögélt, és csendben nézett bennünket. És látszott rajta valami elégedettség. Ő már túl volt az élet harcain. De mintha azt látta volna a nagy családjában, hogy megérte. Megérte az háború és ötvenes évekbeli szegénység idején is elfogadni az akkor talán inkább nehézségnek, mint jutalomnak látszó gyermekeket. Mert idős napjainak is ez lett a boldogsága. Üldögélni, és csendben gyönyörködni Isten jutalmában, az életben, mely rajta keresztül származott. Ő már teljesen tisztán láthatta, hogy az ÚRnak mekkora ajándéka a gyermek, s hogy bizony igaz, amit az ÚR mond az igében, az anyaméh gyümölcse Istentől való jutalom.

Persze, amikor az ember még a gyermekvállalási időszakban van, akkor még nem ilyen idős, s talán még nem is ilyen bölcs. A gyerekvállalási korszakban még kevesebb a tapasztalat, ezért még fontosabb az Istenbe vetett bizalom és hit. S ma azokat a nőket ünnepeljük, akikben megvolt és megvan az elegendő hit ahhoz, hogy elfogadják Isten jutalmát, a gyermekeket. Azokat, akiknek emberi oldalról mi is köszönhetjük az életünket. Azokat, akiknél Isten bizalma nem lett hiábavalóvá, mert megszülték és felnevelik a gyerekeket. Isten áldja meg őket gazdagon azzal, hogy valóban sok boldogságot találjanak családjukban, gyermekeikben. És Isten adja meg, hogy az ő példájuk segítség legyen azoknak, akik még e szép feladat, a gyermekvállalás előtt vannak, hogy ők is kapjanak elég hitet és bátorságot elhinni és örömmel elfogadni Istentől e hatalmas ajándékot, e boldogságot munkáló jutalmat, a gyerekeket. Ámen.

1. Minek nevezi a felolvasott igeszakasz a gyerekeket? (3. v.)
 2. Mit mond igénk? Milyen az az ember, akinek gyermekei vannak? (5. V.)
 3. Hogyan tekint Isten a gyermekek születésére az V.Móz; 7:12-14. alapján?
-
- a) Mondjatok egy kedves emléket édesanyátokról!
 - b) Mondjatok egy fájdalmas emléket édesanyatokkal kapcsolatban!
 - c) Jutalomnak és örvendetes ajándéknak tekintetek téged a szüleid? Így bántak veled, és eszerint szóltak hozzád?
 - d) Jutalomnak és értékes ajándéknak tekinted gyermekeidet, s ennek megfelelően fogadtad el Istentől a gyermekáldást?
 - e) Van olyan ismerősöd, aki utóbb sajnálta, hogy túl sok gyereket szült? S van olyan, aki utóbb azt sajnálja, hogy miért nem szült többet?
 - f) A gyerekvállalás kapcsán hogyan tapasztaltad meg Isten gondviselését?
 - g) Okozott megoldhatatlan gazdasági nehézséget gyermekeid felnevelése? Esetleg többet is fel tudtál volna nevelni?
 - h) Mondj egy konkrét örömet, amit Isten valamelyik gyerekeden át adott neked!